

Expedient: 1172/21

El Consell Tributari, reunit en sessió de 16 de març de de 2022, coneixent del recurs presentat per B, S.A., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- És objecte del present recurs el rebut de padró de l'impost sobre béns immobles de l'any 2019, núm. de rebut CT2019..., de la finca situada en c/.... Contra aquesta liquidació el senyor PAMS, en representació de B, S.A., interposa recurs d'alçada en data 7 de maig de 2019.

2.- La recurrent explica que en el seu moment va presentar recurs de reposició davant la Gerència del Cadastre contra l'acord d'alteració de la descripció cadastral, al·legant la no subjecció al tribut i la disconformitat amb el valor cadastral assignat, en base a la superfície i els usos de la finca. La citada Gerència va estimar en part les pretensions de la interessada i contra aquesta resolució va presentar reclamació pels mateixos motius davant el Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya en què impugnava, a més, la nova valoració cadastral assignada a la finca esmentada, amb efectes de l'1 de gener de 2018.

Manifesta també que no procedeix aplicar el tipus específic de l'1% com figura en el rebut impugnat perquè no està justificat, la qual cosa constitueix el motiu d'impugnació articulat.

3.- De la documentació incorporada a l'expedient, els seus antecedents i l'Informe de l'IMH es desprèn la següent relació de fets:

-La interessada va presentar recurs de reposició davant la Gerència del Cadastre contra l'acte administratiu que havia dictat en el mes de febrer de 2016 amb motiu de la resolució de l'expedient En el recurs citat, la interessada al·legava en essència:

1) Que era superficiària de la finca de referència amb caràcter gratuït i, per tant, no es trobava subjecte al tribut;

2) Que s'havien detectat una sèrie d'errors físics en la valoració de la finca, consistents en:

- a) Errors d'usos: De l'ús del restaurant de 826 m² en planta 1a, en realitat són els vestuaris esportius.
- b) De l'ús d'habitatge: no existeix sinó que correspon a les oficines pròpies de les instal·lacions esportives.
- c) La superfície d'emmagatzematge de 1617 m² hauria de desglossar-se en aparcament en superfície amb 1345 m² i emmagatzematge amb 272 m².

Els coeficients aplicables haurien d'ajustar-se en els casos anteriors als seus usos reals. No s'observa que s'hagi aplicat el factor de referència de mercat (RM). Pels motius exposats, la valoració del bé immoble és excessiva i hauria de corregir-se segons els elements exposats.

-L'esmentat recurs de reposició va ser estimat en part per resolució de la Gerència del Cadastre de 03-04-2017, que modificava l'acord dictat en el seu dia conforme a les dades que figuren a la pròpia resolució, amb efectes l'alteració en el Cadastre Immobiliari des de l'01-01-2002.

En la citada resolució de 03-04-2017 hi figura en síntesi que: Correspon al superficiari pagar l'impost pel dret que exerceix sobre el bé immoble. Pel que fa als usos i la seva distribució amb les superfícies corresponents, després d'examinar la documentació aportada i la que consta al Cadastre, es procedeix a fer les modificacions escaients segons les al·legacions presentades, constant que les dades de l'immoble discutit entre d'altres, són:

Finca urbana situada al c/ ..., amb una superfície de sòl de 14.972 m², superfície construïda de 12.519 m². La finca té diversos usos, corresponent a cadascun una superfície determinada. L'any 2017 corresponen a l'immoble citat els següents valors cadastrals: Sòl, 5.089.061,76€; Construcció, 4.870.438,45€; i valor cadastral total, 9.959.500,21€.

-Per acord de notificació de valors cadastrals dictat per la Gerència Regional del Cadastre el 25-07-2017 en el procediment de valoració col·lectiva portat a terme al municipi de Barcelona amb data d'efectes 1 de gener de 2018, es va assignar a la finca objecte de recurs un valor cadastral del sòl de 9.909.670,50 euros; un valor cadastral de la construcció de 4.221.839,48 euros i un valor cadastral total de 14.131.509,98 euros. La notificació es va fer el 06-09-2017.

-A l'arxiu informatitzat de dades sobre tributs d'aquesta Administració consta que la quota de 2019 discutida, calculada en base a un valor cadastral total de 14.131.509,98 euros, va ser pagada en període voluntari.

4.- L'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'art. 188 de la Ordenança fiscal General de 2019 disposa que:

“1- Contra els actes d'aplicació i efectivitat dels tributs locals i altres ingressos de dret públic que siguin de competència municipal, es pot interposar recurs d'alçada davant l'Alcalde, amb efectes de reposició, tot aplicant-se el règim jurídic del recurs regulat a l'article 14è del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial decret legislatiu 2 /2004, de 5 de març.

2. El recurs es pot presentar, amb els requisits establerts a l'article 175è de la present Ordenança, en el termini d'1 mes comptat des del dia següent al de la notificació expressa de l'acte recorregut o al de la finalització del període d'exposició pública dels corresponents padrons o matrícules de contribuents o obligats al pagament.

Tractant-se de deutes de venciment periòdic i notificació col·lectiva, el termini per a la interposició es computa a partir de l'endemà de l'acabament del període voluntari de pagament.”

En aquest cas el període voluntari de pagament de la quota de 2019 debatuda va acabar en data 02-05-2019, per la qual cosa, el recurs interposat en data 07-05-2019 s'ha presentat dintre del termini establert.

Segon.- L'art. 224.1 de la LGT estableix que les reclamacions econòmiques que afectin a actes censals relatius a tributs de gestió compartida no suspenen el procediment de cobrament de les liquidacions i, això, sens perjudici de la resolució que en el seu dia pugui prendre Cadastre respecte a la reclamació que manifesta el recurrent que ha presentat, que de ser estimada, determinarà la tramitació del corresponent expedient de devolució d'ingressos indeguts davant aquesta administració municipal.

Pel que fa al fons, s'ha d'expressar que l'entitat recurrent ha presentat també altres recursos amb la mateixa problemàtica que ara es planteja i relatius a la finca ubicada al carrer Concretament, cal esmentar els expedients amb núm. CT 437/19, CT 466/19, CT

467/19 i CT 220/21, on es van plantejar i tractar les qüestions ara suscitées i que han estat ja resolta en diferents dates, sense que en aquet moment concorri motius que portin a canviar els arguments continguts i el sentit de les resolucions ja dictades i que van ser oportunament notificades a la recurrent. Per la qual cosa, la resposta que es donarà ara haurà de ser necessàriament coincident amb allò que s'havia decidit amb anterioritat i pels mateixos motius que ja han quedat evidenciats en les dites resolucions, sense que sigui necessari reiterar en aquest moment argumentacions que la recurrent ja coneix i que es donen ara per reproduïdes.

L'Ordenança fiscal reguladora de l'Impost sobre béns immobles aplicable l'any 2019, determina en el seu art. 7è.2:

"El tipus de gravamen general serà el 0,66%, quan es tracti de béns immobles urbans.

El tipus de gravamen específic serà de l'1% quan es tracti de béns immobles urbans que, exclosos els d'ús residencial, tinguin assignat els usos, establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, relacionats a l'annex d'aquesta ordenança.

El tipus específic solament s'aplicarà, com a màxim, al 10% dels béns immobles urbans que, per cada ús, tingui major valor cadastral, segons valors que s'indiquen a l'annex d'aquesta ordenança.

En l'annex s'indica el llindar de valor per cada ús, a partir del qual serà d'aplicació el tipus específic".

En el present cas, segons les dades de la Gerència del Cadastre i les dades cadastrals d'aquesta Administració, la finca objecte de recurs té assignat l'ús esportiu (lletra K), relacionat en l'annex 2 de la Ordenança, on també s'especifica el valor cadastral de 2.552.341,16 euros com a llindar assignat a l'ús esportiu dels immobles, a partir del qual s'aplica el tipus específic. Per aquest motiu, al ser el valor cadastral de la finca debatuda, aplicable a 2019, de 14.131.509,98 euros, correspon aplicar el tipus específic de l'1% en la tributació de l'impost en l'any citat.

La liquidació recorreguda aplica el llindar de valor fixat a l'ordenança fiscal de l'impost sobre béns immobles corresponent a l'exercici 2019 i és a l'expedient on s'aprova l'ordenança on es determina i justifica el llindar de valor establert.

Tercer.- Aquesta posició ja es coneguda per la recurrent, atès que en data 12.04.2018 la societat B, S.A., va formular recurs d'alçada contra la quota de l'impost sobre béns

immobles corresponent a l'exercici 2018 que va tenir entrada al registre municipal amb núm. 2018/..., invocant el mateix motiu d'oposició per tal de mostrar la seva disconformitat, això és, l'oposició a l'aplicació del tipus de gravamen específic i el fet que l'Ajuntament no acreditava les bases de determinació dels llandars, ni tampoc justificava que la finca en qüestió es troba dins el segment d'aplicació del tipus específic.

Aquest recurs va ser desestimat per resolució de la Regidora, de data 30.11.2020, d'acord amb el dictamen del Consell Tributari de Barcelona. Com que el present recurs va ser interposat amb posterioritat a dita data, resulta pertinent i d'interès reproduir aquí el fonament jurídic quart contingut en aquella resolució per ser plenament aplicable al recurs que ara es discuteix. Així, en el citat fonament s'afirma:

«Val a dir que les al·legacions formulades per B SA ja van ser resoltes pel Tribunal Suprem en un cas idèntic al que ara es resol. Concretament a la sentència de 19 de setembre de 2013, de la Sala de lo Contenciós Administratiu, Secció 2ª, (RJ2013\6832), dictada en el recurs de Cassació 6315/2011. En aquesta sentència es resol el recurs interposat pel Gremi de Garatges de Barcelona contra l'acord de l'Ajuntament de Barcelona que va aprovar definitivament l'ordenança fiscal núm. 1.1 reguladora de l'Impost sobre Béns Immobles. Es van impugnar els articles i l'annex 2 relatius al tipus de gravamen específic de l'1%.

Reproduïm part de la sentència esmentada que conté constants remissions a la jurisprudència constitucional. Considerem que és prou esclaridora i aporta una doctrina suficientment vàlida per a resoldre les peticions formulades per la interessada en el recurs que ara es resol. En la sentència es resol:

“Sin embargo, tales dudas u objeciones han sido desestimadas por el Auto del Tribunal Constitucional 123/2009, de 28 de abril de 2009 (...) En consecuencia, ningún óbice existe desde un punto de vista estrictamente constitucional para que un Ayuntamiento fije mediante ordenanza fiscal, dentro de los márgenes fijados por la norma legal habilitante, un tipo de gravamen específico para una concreta clase de bienes inmuebles ».

(...)

En consecuencia -concluye el Tribunal Constitucional- « prever, (...) una tributación diferenciada en función del uso o destino de los bienes inmuebles es una opción legislativa que no sólo no afecta al principio de igualdad en la contribución a las cargas públicas, en la medida que grava de forma distinta situaciones diferentes,

sino que cuenta con una justificación objetiva y razonable que la legitima desde un punto de vista constitucional

(...)

En realidad, éstos y los demás motivos de impugnación de la demanda, **hacen referencia a la ausencia de motivación y explicación de la decisión normativa municipal.**

Al respecto, hemos de reiterar una vez más el criterio repetido en nuestra sentencia de 16 de diciembre de 1994 (...) establecidos los tipos diferenciados dentro de los límites legales, no cabe su enjuiciamiento por los Tribunales de Justicia, al tratarse del ejercicio de funciones soberanas o políticas, que tampoco exigen motivación ni razonamiento expreso alguno, al tratarse del ejercicio del poder tributario local, de acuerdo con la jurisprudencia del Tribunal Constitucional y el artículo 9.3 de la Carta de Autonomía Local de 15 de octubre de 1985 (poder de fijar las cuantías dentro de los límites de la ley). Por tanto, nuestro enjuiciamiento habrá de ceñirse a la regularidad del procedimiento formal de la adopción de los acuerdos municipales y de su publicación y al ajuste a los repetidos límites legales, sin que quepa entrar a analizar las causas o criterios, ni la motivación o ausencia de la misma.

Ciertamente, esa libertad máxima dentro de los límites legales, ha de respetar el principio de interdicción de la arbitrariedad de los poderes públicos (artículo 9.3 de la Constitución), y así lo hemos venido repitiendo. Pero tal respeto no puede suponer la exigencia de una motivación o explicación expresa, sino que el uso de las facultades potestativas que la Ley de Haciendas Locales conceden a las Corporaciones (...) al proceder directamente de la propia Ley no exigen tal motivación (a diferencia de los supuestos en que tal motivación es ineludible, por establecerla la propia Ley -caso de las cuantías de las tasas- o por resultar de la propia naturaleza de la decisión -caso del coeficiente de situación del IAE-).

(...)

Como se ha dicho en la Sentencia de esta Sala (Sección Sexta), de 22 de septiembre de 2009 (recurso contencioso-administrativo nº 122/2007), "...es preciso dejar sentada una premisa: teniendo la disposición impugnada naturaleza innegablemente reglamentaria, tal como se desprende de su procedimiento de elaboración y de su contenido normativo de alcance general, no está necesitada de motivación en sentido propio. Queda fuera del listado de actos del art. 54 LRJ-PAC, en que la motivación es obligatoria

(...)

Y tras ello, la sentencia resalta que tampoco las Ordenanzas municipales deben contener una motivación expresa y especial, a cuyo efecto expone que suponen en el presente caso una colaboración con la Ley más intensa que la que tendrían los

Reglamento estatales (según el Auto del Tribunal Constitucional al que nos venimos refiriendo, por dos razones fundamentales: porque las ordenanzas municipales se aprueban por un órgano -el Pleno del Ayuntamiento- de carácter representativo y porque la garantía constitucional de la autonomía local (arts. 137 y 140 CE) impide que la Ley contenga una regulación agotadora de una materia donde está claramente presente el interés local), hasta el punto de que para cumplir con la reserva de ley, solo se exige que los tipos de gravamen hayan de fijarse dentro de los márgenes señalados por ella, lo que, según la sentencia, no requiere tampoco una motivación especial. En definitiva, la sentencia concluye afirmando que "no procede, por tanto, una impugnación que, como la presente, se funda en consideraciones que trascienden del control jurídico de la actuación administrativa que nos corresponde, en clara ausencia de cualquier posible arbitrariedad.

Por tanto, a través de la argumentación que quedó transcrita con anterioridad, la sentencia razona de forma suficiente la desestimación de la alegación de falta de motivación e infracción del principio de igualdad y arbitrariedad expuesta contra la Ordenanza en el escrito de demanda, por lo que el motivo no prospera."»

En aquest cas i de conformitat amb tot l'anteriorment exposat, es pot afirmar que l'Ordenança fiscal núm. 1.1 reguladora de l'Impost sobre Béns Immobles ha estat elaborada seguint totes les previsions legals i jurisprudencials actualment vigents, i en aquest sentit va ser dictaminada per aquest Consell Tributari. En conseqüència el rebut de l'impost en qüestió està correctament practicat.

Per tot això, i coincidint amb la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs interposat.